

A szerkesztő lakása:

Rimaszombat, Főter. Ide intézendő a lap szellemi részét érdeklő minden közlemény és levelezés

Bélyegtelen levelet nem fogadunk el.

Kéziratot nem adunk vissza.

Az előfizetés díja.

Egész évre 8 korona
Fél évre 4 korona
Negyedévre 2 korona

Tanítóknak egész évre 4 kor.
fél évre 2 kor.
Egyes szám ára 20 fillér.

GÖMÖR-KISHONT.

VEGYES TARTALMU HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN CSÜTÖRTÖKÖN.

Kiadó hivatal:

Rimaszombat, Pokorágyi-utca
1. szám a. a. könyvnyomdában.
— Ide intézendők a kiadóhivatal
illető előfizetés, hirdete-
mény, nyilttér és egyéb felszo-
lalások.

A hirdetés díja

Egy háromhasábos petitsor tér-
fogata 12 fillér.
Bélyegdíj minden beiktatás
után 60 fillér.

Nyilttér:

Egy sor 40 fillér.

Előfizetést elfogad a „Gömör-Kishont“ kiadóhivatala, nemkülönben minden hazai postahivatal, az előfizetés legzélszerűbben posta-utalvány útján eszközölhető. — **Hirdetést csak a kiadóhivatal vesz fel.**

Vidéki társasélet.

Bármerre tekintünk széjjel a négy folyam és három hogy világszerte híres szép országában, a modern élet általános bajai között mindenütt hallhatjuk — s pedig elég sűrűn — a stereotyp panaszt, hogy a vidéki társasélet mennyi mindenféle fogyatékosságban szenved. Legtöbbnyire a helyi viszonyok ziláltságában keresik aztán a társadalmi bajok indokát és orvosszereket ezer meg ezer csodatévő szociális kotyvalékokat találnak fel a tudós kuruzslók, a kik emberi gyöngeségeket isteni tudással vélnék megreperálni.

A köz- és magánérdek szakadatlan surlódása pedig az emberi élet igen közönséges nyilvánulása. Konstantinápolytól kezdve a Sandtvihszigetekig, mindenütt, ahol emberek élnek, ezek érdekei, vágyai, ezéljai keresztek vagy érintik egymást, s az élet nagy harezében szünetlen túsára kényszerítik a küzdő embert. Ezért a társadalomnak az az ideális harmóniája, mely után tisztultabb ethikai világban élő lelkek vágyakoznak, — a valóságban szinte elképzelhetetlen, megvalósítása pedig az örök problémák közé sorozható.

Miért volna ez általános szabály alól kivétel épen valami kis vidéki városka: a rébuszfejtők sem igen tudják kitalálni. S épen a vidéken keresni az emberi társadalomnak olyan ideális, olyan enyhe oázisát, melyen az abszolút boldogság nyugalmas összhangja uralkodik: igazán tulhajtott és mindenekfelett teljesen igazolatlan törekvés.

Nagyvárosok lázas forgatagában még inkább elképzelhető, hogy az egymás támogatására utalt és vágyó emberek — szűkebb körökké csoportosulnak és igyekeznek enyhíteni az élet nagy küzdelmeivel járó csapásokat s az otthon négy fala közt jóvátenni a nyilvános közélet tévedéseit: — de a különben is szelid természetű, lassu és kiesinyes vidéki életben az emberek természet-szerűleg jobban elvannak szigetelve s kevésbé érzik szükségét a társasélet örömeinek, melyek a nyilvános élet akciójával csaknem teljesen ugyanazonosak.

A tudomány, irodalom, művészet hatalmas

emporiumaiban az emberi társadalom közműveltsége valamennyire mégis összenivellálódik, s a szellemóriások léleknevelő alkotásainak szeretésében, magasabb erkölcsi és szellemi igazságok kultiválásában a homogén elemek inkább egymásra találnak és igyekeznek társulni; de az ugynevezett provinciákon az ily magasabb értékű törekvésekre való hajlamot ugyan országszer-
te hiába kereshetjük.

Még a társadalmi érintkezéseknek is általában alig tulajdonítanak más rendeltetést, mint azt, hogy lehetőleg kellemes szórakozást nyujtsanak s épen ez a felfogás bizonyítja legjobban, hogy a társadalmi közszellem mennyire téves utakon halad, mert hiszen egy-egy pillanatnak tetszetős kihasználása ugyan lehetséges üres és tartalmatlan társas együttartózkodás által is de a társadalom egészséges életnyilvánulása csak az a társas érintkezés lehet melyben az emberek az abszolút jó és szép kultuszában találkoznak és hatnak egymás lelkének, kedélyének, szívének kölcsönös nemesítésére.

Ennek hiánya képezi a vidéki társas élet legérezhetőbb, legnagyobb fogyatékát. Ezért állandó a panasz a vidéki társas élet ferdeségei, félszégei miatt s ezért nem is emelkedik a vidéki társadalom mindaddig hivatásának magaslatára, míg igazi vezéréit meg nem ismeri s ethikai és aesthetikai igazságok tisztelére nem képes vagy legalább nem törekszik.

Le kell rázni a sablonok nyűgét; tultekinteni a határdombokon s meglátni a széles, a nagy, eleven életnek hatalmas lüktetését. Megfigyelni a nagy világot mozgó új igazságokat, új eszmeáramlatokat, törekvéseket és azok fáradhatatlan munkáit, s ha a vidéki társadalomban is majdan utat törnek a magasabb célú igyekvések, akkor ez a ma még kiesinyes és félszeg falusi társadalom is fellendül és társaséletében érvényesülni fognak azok a léleknevelő alkotások, melyeknek tisztelése által a nagy központok társadalmi élete a figyelmes szemlélő előtt annyira kedves és kívánatos.

elvetni mostani éneket, mint egy elnyűtt kabátot és szeretnék lenni más ember, más vidéken. A mióta tettemnek uravagyok, nem emlékszem, hogy valami nevezetes és boldogító történet volna életemben. Gondolataimmal szüntelen csak ifjuságomba térek vissza, a mikor kollégiumba járó fiú voltam; alig hogy részem volt a diák ember félig-meddig való függetlenségében, már tettel kellett belemennem az életbe; s aztán jött a semmi: nagyobb tevékenység, nagyobb érzékiség és egyéb semmi. Ah, ha mint gyermekek élhetnék át ezt az életet, rendszeres munkában, határtalan reményekkel, azzal a meggyőződéssel, hogy a „jövő“ még a miénk! Ez az igazi boldogság és csakis ez! Csak hogy a gyermekeknek ezt nem mondják meg, s a gyermek nem éri fel észszel. Fiatal korunkban boldogok vagyunk, de nem tudunk róla; a fiatalság multával tudjuk, hogy boldogok voltunk... de már nem lehetünk azok.

Annak a távoli időnek mennyi, akkoriban közöny-nyel fogadott eseménye tűnnék fel most tiszta boldogságnak, ha az idő könyörületes volna s még egyetlenegyszer elémbe hozná! Még élénken emlékszek arra az időre, a mikor először kerültem abba a Gironde-melléki városkába... Régi, nagyon régi városka, hajdanta erősség volt, a melyben még van egy kis élénkség, mert a barátok kollégiumot tartanak fel benne. Akkor küldtek oda, amikor a második osztályba kellett volna jönnöm; tizen-negy éves voltam s a hirtelen növéstől szerfelett elgyöngülttem; s szülem féltettek, hogy nem huzom ki a hosszú telet abban a flandriai városban, ahol laktunk. Atyámnak egy unokanővére magára vállalta, hogy magához vesz. Gyermektelen özvegy volt; s a negyvenedik esztendődtaposta. A mikor új év napján kacskaringós köszöntő levelet írtam neki, így szólítottam meg: „Kedves Rozi néni!“

Melankólikus északi vidéken születtem s ott éltem tizennegy éves koromig és mégis a mikor először megláttam Garonne vidékét, úgy éreztem, mintha mindig ott

Egy pénzintézet rendkívüli közgyűlése.

A rimaszombati takarékpénztár folyó hó 24-én — lapunk megjelenése napján — rendkívüli közgyűlést tart, melynek egyedüli tárgyát — a részvényeseknek küldött meghívó értesítése szerint — az intézet főkönyvelőjének nyugdíjazás iránti kérvénye fogja képezni.

Városi közgyűlés.

Városunk képviselő testülete tegnap f. hó 23-án, Szabó György polgármester elnöke mellett közgyűlést tartott. A napirend szerint megállapították a városi legtöbb adót fizetők jövő évre érvényes névjegyzékét; majd a polgármesterre és a főjegyzőre ruházott anyakönyvvezetői teendők elláthatása szempontjából szükségessé vált s 450 fittal díjazott egy irnoki állomás rendszeresítése határozatott el azzal, hogy a város ezen új teher fedezetét a kormánytól kéri. Azután a tanács javaslata alapján, mellőztetett a helybeli róm. kath. templom javítására szükségeselt 15 ezer db téglá adományozása iránt intézett kérvény azon indoklással, hogy a templom ily adományra nem szorult rá, mert kegyura maga a király. Erre következett a polgármester jelentése, a kormány által elrendelt gazdasági statisztikai összeírás czéljából a helybeli gazdálkórrel egyetértve tett intézkedésekről, melyeken a közgyűlés azon változtatást tette, hogy mert az összeírók napidijait a városnak kell fedeznie, az arra alkalmas férfiaknak a tanács fogja megadni a megbízást. Majd a m. é. városi számadás megvizsgálásáról beterjesztett bizottsági jelentés került tárgyalás alá s jövő-hagyólag elfogadtattott, valamint a községi tanintézetek 10 ezer fírtot tulhaladó költségvetése is. A községi alsó-foku ipariskola felügyelő bizottságának három évi mandátuma lejárván, a közgyűlés közfelkiáltással a felügyelő bizottság tagjait ugyanazokat választotta meg. — Végül még egy építési ügy nyert elintéztést.

Látványosságok a kiállításon.

Budapest, október hó.

A messze külföld neves lapjainak képviselői jártak a napokban Budapesten. Apróra megnézték az ezredes kiállítás bekerített területét, hogy a maguk két szemével lássák, mit, hogyan és minő hajlékban mutat be Magyarország ezredes ünnepén. S amíg ők sorra vették az épülő és nagyrészt már elkészült pompás palotákat amíg ők bámulattal jártak egyik csarnoktól a másikig, s folyton gyarapodott az érdeklődésük, egyre hangzott ajkukról az elismerés, — addig mi próbáljuk meg egy pillantást vetni

életem volna. A levegő, a színek azonnal megtetszettek nekem s hamar megérttem a nép nyelvét. Nemsokára magam is élénk lettem, mint az ottani emberek. Es Rozi német is, akit addig csak elfakult régi fényképben láttam, rögtön megismertem és megszerettem. Kiesiny, halvány asszonyka volt, sokkal kisebb nálammal, bizonytalan szöke hajjal, melyben gesztenyeszínű és fájdalom, ősz hajsálak is voltak. Azt mondták, hogy nagyon szép volt; én azonban még mindig kedvesnek találtam, a mikor a vonatból kiszállva, emelkedett keblére szorított, esókokkal elárasztott s mindjárt a legbecézhetőbb nevekkel illetett: kiesike, kedves, édes fiának szólítván. Talán ez a meleg, anyai fogadtatás volt az, amiannyira megkedveltette velem a délvidéket s talán annak a háznak az élénksége is, a melybe Rozi néni elvezetett. Nagy, tágas udvaru ház volt s még is jól megvédve forró napsugarak ellen. S a jó bor és a libamájpástétom!... Oh igen, teljes határozottsággal mondhatom, hogy ez a gascognei délvidék az én igazi hazám.

Egészen új élet virradt reám: folytonos együttlét egy aranyos asszonnyal, a ki boldognak érezte magát, hogy magányát felzavartam s hosszú házasság életének reménytelen vágyát megvalósítottam azzal, hogy fiának tekintett. Szülem, igaz, hogy szerettek; de fivéreim és nővéreim voltak s így anyánk gondossága és szeretete megoszlott közöttünk, atyám pedig az egész napot a gyárban töltötte, alig hogy egy-két órára láttuk körünkben. Rozi német ellenben egész napon át kizárólag velem foglalkoztak; folyton női társaságban voltam, s minden képzelhető kieszeltek, csak hogy életemet kellemessé vídammá tegyék; oit éreztem igazán a „házas nőiességet“, ami a hosszú liaisonok titka. A férfi bármily boldog legyen is egyébként, mindig nyugtalan és elégedetlen marad, ha nem éri mindig maga mellett az ő asszonyát.

S a női társaság észrevehetően átalakított. Leszoktam a pajkosságról, félszegerségről és a diákos félénksé-
gemről; megismertem azt az örömet, a melylyel az ember

T Á R C Z A.

Egy haldoklónak.

Váratlan, gyorsan rád szakadt az este
S most lelked a nagy éj jöttére vár.
Egy esalfa, kínos játék befejezve...
Megvetjük ágyad' nem sokára már.

Elalszol majd s nem jó éjdre reggel...
Úlj addig egyszer szembe még velem!
S ne szój, csak láztól fényes, nagy szemekkel
Egésd belém, hogy öl a szerelem.

Csak nézz rám, míg száz zilált gondolát dúl
Sápadtan izzó homlokod mögött...
Csak halvány, vézna arezod szóljon arról,
A sirba mily kegyetlen kéz lökött.

Azután búcsúzzunk. Nem várom be véged';
Halj meg, többé nem látlak én soha.
Torodtól is elhi a léha élet —
Száz mosolygó leány, vidám czimbora...

Szólok majd rólad valakinek ottan,
Hogy abbahadja a vig lahótát
S hűs szél arzába csapja valahonnan
Hervadt virágok fojtó illatát!

Telekes Béla

Rozi néni.

Irtta: MARCZEL PRÉVOST.

Vannak most néha pillanataim, mondá nekünk Joris, a mikor oly bágyasztó körülöttem a levegő, oly elesépelteknek tetsznek nekem a világ dolgai, oly silányoknak emberei, egy szóval, a mikor mindaz, ami ezt az életet alkotja és táplálja, oly utálatot kelt bennem, hogy szeretném

a jövődöbe, hogy meglássuk azt is, ami még nincsen, ami csak készül, ami csak tervben vagy papírra tett elhatározásokban van meg.

Ne nézzük most Magyarország produktív erejének leendő megnyilatkozását, mellőzzük pár pillanatra a nagy munka komoly részét, a melyet úgy is látni, megvizsgálani, tanulmányozni kell majd mindenkinek; hanem lássuk, minő szórakozást, mulatságot, látványosságokat nyújt majd a nagy közönségnek az ezredéves kiállítás.

Itt lesz elsőben a megnyitás nagy napja. A király és az egész királyi család és vele a nemzet sorsának intézői legelőbb a Mátyás király templomába mennek imádságra. Az ország első főpapja imádkozik velök a hazáért, újabb dicső ezret érve kérvé az egek urától ennek a sokat megszenvedett népnek. Innen pompában és díszben átvonulnak az új parlament épületébe, széles e hazának legnagyobb, leghatalmasabb palotájába, hogy a király a maga személyében megnyissa az országgyűlés két házát. Most ezer éve Pustaszerezen is azzal kezdték meg a honalapítást, hogy fejedelem és nemzet hűséget fogadtak egymásnak, s a legdrágább kincset, az alkotmányt biztosították. Ezer évvel több ismét hűséget esküt tesznek egymásnak: az alkotmányos király és az alkotmányos nemzet.

Ezután lesz az ezredéves kiállítás megnyitása. Maga a legmagasabb védnök, ő felsége a király nyitja meg a kiállítást a történelmi csarnokban, az épületnek ama részében, amely legjobban emlékeztet Árpád korára, a hol a honfoglaló magyarok emlékének mutatják be. S a királyon kívül ott lesznek a királyi hercegek, az udvar és országnagyok, mindenki, akinek rangja, neve, dignitása van.

S mind bejárák a kiállítást, amit összehord egy nagyratörő, nagyretemett nemzet, hogy bemutassa ezer éves dicső múltját, újabb ezer évre jogosító fényes jelenét.

De itt csak a látványosságokról akarunk ezuttal beszélni. Szóljunk hát pár szóval Vágó Pál hatalmas tervéről, amelyet a nagy közönség bizonyára meg fog valószínűleg fog elötlenni elvonulni. Mind, ami csak nagy és emlékeztető, dicső és példát mutató a nemzet múltjában, kacagányos Árpád délezege levétől a közelmúlt nagy férfainak és nagy tetteinek koráig: az ott lesz előttünk híven, pompában és a multak dicsőségével. Nincs nemzet a világon, amely hasonló mutathatna!

Az alatt a félesztendő alatt, amíg a kiállítás tart, száznál több országos és nemzetközi kongresszust rendeznek. Ezeknek javarésze olyan, a mely a nagy közönséget is közelről érdekli, a mely látványosságokkal, felvonulásokkal, versenyekkel, mutatóványokkal jár. Hogy csak többet ne említsünk, ilyenek a tűzoltók, tornászok, vaspáripások, atléták, lövészek találkozói. S a sportnépek egész hosszu sora fűződik hozzájuk. Lovas-, atléta-, torna-versenyek lesznek. Kocsikörzők és kocsiversenyek, lovasjátékok, harezai játékok s ki győzőnek felsorolni mind, mikor majdnem minden hétre esik majd kettő-három.

S mindezekhez esatlakozik az állandó látványosságok egész sora. Csak a javát említsük:

A kiállítás korzója már 1885-ben a nagy közönség legkedvesebb tartózkodó helye volt. Hat még jövő esztendőre! egy eleven virágkiállítás lesz ez a korzó, a hol nem eserepekben, hanem a szabadban, bokréta szerű csoportokba ültetve mutatják be a legpompásabb dísznövényeket, a miknek termesztése a hazai műkertészet képes. S e pompás helyen gyönyörű kis pavillonban, egyre szól a zene. S mikor a sétáló közönség a villamos lámpák nappali fényében járják a csodaszép kertben, egyszerre elsötétedik a lámpások fénye s tündéri színpompában gyul ki a fontaine lumineuse, az elektromos szökőkút. Torony magasra szöknek fel a vastag vízugarak s a hogy csillogó gyöngyszemekben újra lehullanak, ezer pompásnál pompásabb színre festik a rejtett villamos gépek. Messziről ugyanezekkor elektromos fűzőjű gyönyörű ködöket az embereket, egy új, még pedig magyar találmány, a melyt csak a kiállításon látunk meg legelőször.

S még hány látnivaló lesz? A ballon captiv, a melyet napjában egyszer-kétszer feleresztenek a szédítő magasba, a hol katonai gyakorlatokat végeznek a ballon kezelésére kirendelt katonák. Az óriás-kerék, mely egész vasuti waggonokat emel háromszáz méter magasra s onnan látják majd az emberek a kiállítás városát, parányi mértékben, mint a madár a meszeségből. Az aquarium, az

ideszállított tenger-fenek, a hol a valósághoz híven, elevenen látjuk majd a tenger csodálatos életét, a soha nem látott állatokat, husevő virágokat, s azt az elképzelhetetlen világot, a mely a tenger mélyében él, mozog. Közel lesz ehhez a kinetoskop, Edison mesés találmánya, amely megeleveníti a képeket s a mozgást fotografálja le a villamosseleg hatalmával. Vonatok vágatnak, bennök eleven, mozgó, eselekvő emberekkel; egy löverseny játszódik le előttünk, a hogy a starter indít, a lovak lábra kapnak, szédületes hajszában vágatnak, hogy izgató végküzdelem után diadalal vezessék be a nyertes lovat az ujjongó tömeg közt az istállóba. S ezer más ilyen jelenet, mind elevenen, színesen, természetesen mozgásban.

Említsük-e még a kiállítás faluját, ezt a miniatűr Magyarországot minden népével, minden vidékével? A hol benne látjuk az embereket tájék, nemzetiség, vidék szerint, házukat, szokásaikat, viseletüket, butorukat, ruhájukat. Ahol lakodalmak, bucsujárások, torok lesznek, szüret, tollfószás, tengeri-hántás, fonó, csakugy, mint a nép életében a valóságban. Ahol nemesak mi ismerjük meg, s ha érdemes, eltanuljuk a más vidékek szokásait, hanem megmutatjuk a külső országnak is, az idegeneknek: milyen a magyar nép, milyen az élete, milyenek a szokásai, erkölcsai.

Még nagyon sok ilyen felsorolni valónk akadna, de talán egyszerre elég volna ennyi. Jövöre szólunk a többiről.

Hírek és vegyesek.

Kir. herceg megyénkben. Ottó magy. kir. herceg, a ki a mult ősszel betegsége miatt nem vehetett részt az Andrássy Géza gróf által rendezett medvevadászaton, (a melyen Larisch gróf lött egy délelőtt 2 medvét.) ez öszre biztosra ígerte idejöveteleit. A fővadászatok — mint a „R. H.“ értesül — a szadvári uradalmi erdőségeken lesznek s Ottó királyi hercegnek megyénkbe érkezését e hó végére várják. Lehet azonban, hogy a kir. herceg nem megy a parnói falkavadászatokra, hanem egyenesen e hét végén érkezik a betleri kastélyba.

Hivatalvizsgálat Bene Róbert a kassai pósta és távirda igazgatóság főnöke, Erdélyi N. főtisztrel együtt, a mult héten több napig városunkban időzött s a helybeli pósta és távirda hivatalt vizsgálta meg. Az igazgató, aki a kezelés legkisebb részleteire is kiterjesztette figyelmét — illetékes helyről vett értesülés szerint — mindent a legnagyobb rendben talált s a vizsgálat befejeztével elismerését fejezte ki a hivatal főnökének: Ternyei Jánosnak.

Áthelyezés. Langhoffer Victor, eddig a rozsnói járásbírósnál alkalmazott joggyakornok hasonló minőségben a rimaszombati kir. törvényszékhez helyeztetett át. A jeles képzettségű fiatal jogászt a szakkörök igen rokonszenvesen fogadták.

A „Gömörmegei egyetemi ifjuság köre“ folyó hó 5-én tartotta rendes helyiségében alakuló gyűlést, a melyen a volt tisztikar beszámolója és lemondása után, az új tisztikar a következőképen alakult meg, elnök: Bodor Dezso bh., alelnök: Novek Béla jh., titkár: Netkovszky Ernő bh., jegyző: Báthory Andor bh., pénztárnok: Zachar Gusztáv bh., ellenőr: Vieszt Gusztáv m. h., háznagy: Korsós Zoltán jh. A kör november hó 4-én felvonulási és zene-estélyt tart, a melynek részletes programját lapunk jövő száma hozza.

Gyászlevél. A szerencsétlen véget ért Radvánszky Kálmánról, a ki a váratlan halálával annyira fájdalmat okozott közel állóinak és kiterjedt rokonságának, esaládjá a következő gyászjelentést adta ki: „Alulírottak egy a magok, mint a nagyszámú rokonság nevében mélyen megszorodott szívvel jelentik: radványi és sajó-kazai Radvánszky Kálmán földbírtokosnak, Zólyomvármegyei törv. biz. tagjának, folyó hó október 3-án d. u. 3 óra-kor, életének 29-ik évében történt gyászos elhunytát. A megboldogultnak hűlt tetemei a folyó hó 5-én d. u. 4 óra-kor fognak az ág. ev. egyház szertartása szerint a család radványi sírholtjában örök nyugalomra helyeztetni. Kelt Radványban, 1895. évi okt. hó 3-án. Nyugodjanak békében hamvai! — Áldás emléken! Öv. Radvánszky Kálmán születe Kählig Génia, mint neje, Öv. Radvánszky Károlyné szül. Négyesi Szepessy Katalin, mint

anyja, Dr. Radvánszky György, orszgy. képviselő mint testvére, Kählig Ede, ny. es. és kir. tábornok mint apósa, Kählig Yella, mint anyósa, Kählig Gabriella mint sógornéja.

Törköly József jubileuma. A rimaszombati közösi fiu iskola érdemes igazgatójának 25 éves tanítói jubileumát a rimaszombati népoktatási tanintézetek kezdeményezésére fényesen fogja megünnepelni Rimaszombat társadalma, mely igaz tisztelettel ismeri el a jubilánsnak nagy érdemeit. Az ünnepélyesség felől a rendezőség a következő értesítésben tájékoztatja az érdeklődő közönséget: „Ertesítés és meghívás. Törköly József, a közs. el. fiu iskola igazgatója, e hó végével tölti be tanítóságának 25-ik évét. Ez alkalomból Rimaszombat város népoktatási intézeteinek tanszékletei 1895. évi november hó 3-án délután 3 óra-kor a „Három Rózsa“ dísztermében jubileumi ünnepélyt és este 8 óra-kor ugyanott bankettet rendeznek. Kéretnek egy a tisztelő küldöttségek, valamint a banketten részt venni obajtók, hogy a rendező-bizottság elnökénél október hó 30-ig jelentkezni sziveskedjenek. A midőn erre a jubilans t. jóakaróit, kartársait és jóbarátait tisztelettel meghívjuk, egyuttal értesítjük, hogy a bankettet egy teríték ára férfiak részére 2 firtban, nők részére pedig 1 firt 50 krtban állapított meg. Rimaszombat, 1895. október 12. Váry János, a rendező-bizottság elnöke.“

Halálozás. Egy javakorabeli, gyógyíthatlan betegség által gyötört élet nyert e napokban befejezést Budapesten a Lipótmezei orsz. tébolydában. Scholerz Miksa erdőmester, a rimamurány-salgótarjani vasműrészvénytársaság derék és törekvő tisztviselője, kinek elméje néhány hó előtt elborult, rövid szenvedés után, alig 40 éves korában elhunyt.

Jolsvaiak deputációja. Az építendő új honvédlaktanya erősen foglalkoztatja Jolsva város derék előjáróságát. Ez ügyben járt a ministernél folyó hó 21-én Budapesten Bazilidesz Gusztáv polgármester vezetése alatt egy deputáció. Mentorok a kerületnek közkedveltségben álló s annak érdekeit sok lelkedéssel felkaroló országgyűlési képviselője Kubinyi Géza volt. — Hogy mit végeztek, még nem tudjuk.

Vasuti főellenőr bucsuja. A miskolci üzletvezetőség egyik kedvelt tagját Petro Ferenc főellenőrt áthelyezték Szombathelyre, s ebből az alkalomból mult kedden Miskolcon nagy bankett volt, melyen a távozó tisztviselői és tisztársai számosan vettek részt. A feledtiszleci vonal tisztviselőit a bucsúestélyen Schullhof Pál helybeli derék állomásfőnök képviselte.

Műkedvelők színelőadása. A „Gömörmegei díjnoksegélyző egyesület“ igen sikerült műkedvelői előadást rendezett f. hó 20-án a „Három Rózsa“ dísztermében, hol Lukácsi „Kőszá Jutka“ ez. énekes népszínművét adták elő. Az igen élénk életű egyesület fardadhatatlan vezetői igazán élvezetes estét szereztek az összegyűlt közönségnek, mely a mulatságos előadásért sürri tapsal is fizetett s a bájos kis primadonna Mind-szent-i Ilonkát szép virágcsokorral tüntette ki. Az ő kedves magyar nótái s temperamentumos játéka mellett még szintén igen ügyesen mozgott a színpadon Fülöp Gizella, ki pedig hálátlan szerepet vállalt, s üde, szép areza annak ellent is mondott, — továbbá Sarinay Gizella, Margit és Istók Erzsike. A férfiak szintén igen jól játszottak s Mihályi Lajos, Beregszászi Béla, Knöpfler Viktor, Turni Ákos és Pásztor Pál mellett — kik különösen kitűnően alakítottak — Fráter József, Komlósy István, Karpinszky Gyula, Györfly Gyula és Nagy István pompában megállották helyüket. — A sikerült előadás nagyobb közönséget érdemelt volna, azonban a részvétlenség miatt a jökevdű ifjuság nem nagyon bántódott, mert az előadás bevégeztével tánczba fogott, mely a késő éjjeli érákig szakadatlan jökevdűvel tartott.

A gömörmegei atletikai klub, mely a nyáron — részben eddigi művezetője eltávazása miatt is — három havi szünetet tartott, ismét megkezdte működését és pedig — mint látszik — kedvező auspiciumok között, amennyiben művezetőül sikerült megnyerni a főgymnázium kintinó új tornatanárát és vívómesterét: Michnay Gyulát. Az immár hanyatlásnak indult klub bizonyára gyorsan fog fellendülni az ügyes művezető gondos és lelkiismeretes vezetése mellett. A torna- és vívógyakorlatok megkezdését a nemes és testedző sport iránt

gondolkozik és dolgozik akkor, ha tudja, hogy egy szerető lény folytonos elismerése lesz a jutalma. Rozi néném nagyra volt az én iskolai sikereimmel, de alakommal és arcommal is módfelett meg volt elégedve: nagy és szép fiúnak tartott és nem is fősvénykedett a nüzéző jelzőkkel, a melyekkel ezt tudtomra adta.

Mi sem hízelt nekik jobban, mint az, ha a langyos nyári esteken karon fogva elsétálhattam velem az árkaók alatt, a hol ilyenkor a város apraja-nagyja kopogtatta a kőcokzákat és a beszédese ajkakat. „Lássátok a fiatal Jorist és Róza nagyságát! . . . Hány-szor nem halottunk ezt sétánk közben, azt hiszem, egyforma kedvvel! Vagy pedig azt, hogy: lám, lám Róza asszony és az unokaöcsése! De ezek az észrevételek egy esepett sem zavartak. Mi továbbra is „Monsieur és Madame“ maradtunk, akár házastársak.

A mikor megjöttem, gyöngén és betegem, Rozi néni a hálósobájával szomszédos szobában helyezett el: de gyakran ájtott hozzám, leült ágyam szélére, jó meleg puhasot adott elalvás előtt s az éjjelen át nyitva hagyta az a tót a két szoba között. De a délszaki levegő s még inkább a kellemes élet hamar talpra állítottak, még nem fejeztem be a második osztályt s a tódobajnak, mely szüleimet annyira megrémítette, már híre-hamva sem volt; orezáim meggyömbölyödtek, tagjaim megizmosodtak; a hangom megfelfríasodott, úgy hogy a szünetekre hazatérve, anyám alig ismert reám. A mikor a következő iskolaév elején visszatértem B . . . be, Rozi néni, akinek pelyhedző állam bizonyára imponálhatott, úgy elpirult a eskőjaimnál, mint egy kis leány s este már nem ült többé ágyam szélére és a két hálósobába közötti ajtó ezuttal bezáródott, hogy éjnek idején többé soha ki ne nyíljk.

Ez a harmadik év megint nagyon kedves, mondhatnám valamennyi között a legkedvesebb volt azok közül, amiket Rozi nénimnél eltöltöttem. Mintha kölesönös vonalunkba valami komolyabb, mélyebb érzés lopódzott volna. Minthogy Rozi néni már nem bánt velem úgy, mint kis fiúval szokás, hanem már fiatal embert látott

bennem, én is megszoktam, hogy bizonyos gavalléroskodó módon érintkezzen velem, ami aztán mindkettőnknek tetszett. Ha úgy öt óra tájban hazajöttem a kollégiumból, lábujjhegyen beosontam a szobájába, ahol a derék asszony varrása mellett ült és lopva megéskoltam a nyakát esupán csak azért, hogy zavarában gyönyörködhessen. Viszont, ha én valami sikerült dolgozatot olvastam fel, vagy jó bizonyítványt hoztam haza, jutalmesókot követeltem, amit Rozi néni kis irulás-pírulás után meg is adott. Talán nem kell esküdözöm arra, hogy ez a szomszédás s ezek a esintalankodások korántsem pezsdítették fel diákszívemem. Daczára azoknak az ártatlan törekvéseknek, a mikkel Rozi néni fiatalosnak kívánt tetszeni, én mindig csak anyám helyettesét láttam benne; s hadd tegyem még hozzá, hogy akkor egészben csak tizenhat esztendő voltam és tudatlan, mint egy jólnevelt kisasszony.

Csak a filozófiai osztályban történt meg velem, hogy „elveztettem az övemem“, amint Villon mondaná. Egy fiatal, feleteszemű leány, aki a templomtéri trafikba árulta nekünk a tiltott gyümölcsöt, találta meg azt a bizonyos övet. Megismertem én is azokat a tiltott összejöveveleket, a miket a várfalakon kívül a szabad órákban rendeztünk. Sőt annyira vakmerő voltam, hogy éjnek idején gyakran kiszöktem Rozi nénim házából. Szóval más ágyában aludtam!

B . . . sokkal kisebb város, semhogy ott titokban maradhatna még a legtitkosabb viszony is. Legalább husz nyájas szomszéd akadt, aki Rozi nénimnek besugta a dolgot s így nem volt nehéz engem egy alkalommal tetten érni. Keserű szemrehányást vártam s azt a fenyegetést, hogy hazaküld a szüleimhez. De nem lett belőle semmi! Rozi néni sirva borult a nyakamba és kétségbeesett hangon zokogta: „Mennyire fáj ez nekem, Joris! . . . Nekem, aki annyira szerettelek . . . annyira szeretlek!“ Nem fenyegetett, nem méltatlankodott egy árva szóval sem; csak bánatába merült, a mely oly szerény, oly igaz és megható volt, hogy a leghaszontalanabb unokaöcsének érez-

tem magamat és megindulásomban becsület szavamra ígértem, hogy ezentul nem fogok már vétkezni.

És szavamnak embere maradtam: a feketeszemű trafikos leányt faképnél hagytam és utolsó kollégiumi évemet teljes ártatlanságban fejeztem be. Jutalmam az volt, hogy Rozi néni még forróbb vonalzat tanúsított irántam. De azért már nem állott többé helyre közöttünk a régi nyíltság, anélkül, hogy tudtuk volna az okát. Én mindig azt gondoltam: Rozi nénem még sem boesáthatta meg teljes szívből azt a bizonyos botlást . . . S vajjon mit gondolt ő, a drága, a jó lélek?

. . . Eljött az iskolaév vége s aztán az elutazás. Rozi néni könyek között kísért ki a vasutra és megígértette velem, hogy meglátogatom husvétkor s az egyetemi szünetök alatt.

— Ha nem jössz el, meglátod, meghalok.

*

Fájdalom, alávaló halátlan voltam. Nem látogattam meg a szegény asszonyt se husvétkor, se a nagy vakációban, se később. Belekeveredtem abba a buta párisi diákéletbe; aztán a koresmák, a lányok s a lányoknál is rosszabb pajtások foglaltak el.

És a szegény asszony úgy tett, amint mondá: meghalt, nem mindjárt, hanem három évre rá a mikor már teljesen megbizonyosodott arról, hogy én végleg elfeledtem. Meghalt pedig azzal, hogy reám hagyta egész kis vagyonát és abban a levélben, a melylyel ezt tudatomra adja s a melyet megindulás nélkül! ma sem olaszhatok el, nincsen egyetlen egy keserű vagy szemrehányó szava.

És csak nagysokára akkor, a mikor az élet már agyonkinozta szívemet és kirosztálta emlékeimet — akkor jutottam arra a gondolatra, hogy az én jó Rozi nénim talán kissé szerelmes volt belém.

lekesztő atleták bizonyára örömmel veszik tudomásul és a gyakorlatokon, melyek kedden, csütörtökön és szombaton este 7-ig tartanak, a tagok nagy számban fognak résztvenni.

Öngyilkosság. Tornallyay Dezső, tornallyai föld-birtokos folyó hó 19-én agyonlőtte magát és szörnyet halt. A boldogtalan embert régóta tartó, gyógyíthatatlan betegség kergette a halálba, s nagyszámu családján kívül széleskörű rokonság siratja. Temetése folyó hó 21-én ment végbe a tornallyai és a vidéki közönség impozáns rész-véte mellett. Nyugodjék esendesen!

A Tompa-szoborról az a hír járta be a fővárosi újságokat, hogy az már jövő évben fel lesz állítva. Nem tudjuk, ki kolportálta, vagy honnan szedték e hírt, de mi — bármennyire óhajtanók, hogy e hír igaz legyen — tartozunk annak rectificálásával. Ez idő szerint mi — a közvetlenül érdekelt vármegye központján — csak annyit tudunk a szoborra vonatkozólag, hogy a vármegye Holló Barnabással megkötötte a szerződést arra nézve, hogy a szobor gipsz-mintája a jövő évre elkészíttessék, s a művész azt a millenáris kiállításra közszemlére tegye ki. — A kivétel, az ahhoz szükséges pénz előteremtése és az elhelyezés kérdése aztán a megalakult nagy szobor-bizottságot fogja foglalkoztatni.

Vesztett kutyák Tamásfalán. Nagy rémületbe ejtette f. hó 21. és 22-én Tamásfalva lakosságát két kóborló kutya, melyek közül az egyik hétfőn három iskolás gyermeket harapott meg az uton; azonban a vastag ruhán keresztül nem hatoltak fogai, úgy hogy csak a ruhát tépték szét. Egy Járossy nevű negyedik fiú azonban szerencsétlenül járt, mert ennek bőrét is összemarcangolta. A másik kutya egy szabómester fiának két ujját harapdosta meg. A kutyákat agyonlőtték, s Alexay állatorvos boncolása eredményeképen kijelentette, hogy azok vesztett kutyák voltak. A szerencsétlenül járt két fiúnak az első orvosi segélyt megadták, azonban szükségesnek látszik, hogy a vármegye költségén a budapesti Pasteur-intézetbe szállítsák fel őket, hol a veszettség ellen befognak oltatni.

Vasuti szerencsétlenség híret közölték a múlt héten a fővárosi és szomszéd megyebeli lapok az alaposan felülvizsgált „Nemzet” estilapjának tudósítása alapján, melyben gyönyörűen és élénk fantáziával ki volt színezve egy Tiszoloz és Rimaszombat közötti vasuti szerencsétlenség, mely szerencsére — csak megtörténhetett volna. Az egész feljuttatott történetből s mélységbe lezuhant vonatokból annyi igaz, hogy az egyik kocsit kiugrott a vágányból, de szépen visszajuttatták, s a vonat minden akadály nélkül folytatta útját.

A bratkovcei huszárok. A nyár derekán valóságos megrázkóttatta az országot és gyászba borított egyes vidékeket, így megyénket is, egy gácsországi újságnak az a híre hogy a przemysli várbán halálra ítélték s agyonlőtték azt a tizenhárom magyar huszárt, a kik ott elkeseredésükben felkonozták, velük kegyetlenkedő, megyénkbeli illetőségű őrmesterüket: Diószeghyt. Öt hónap telt el azóta, hogy a „Pesti Napló” munkatársát küldte ki oda a valót megtudni s kiderítette, hogy a gácsországi újság híre valótlan. E héten ismét új híreket hoznak ez esetről, a melybe állítólag harminczan lettek belekeverve és pedig azt, hogy a hadi törvényszék e hó 4-én mondott ítéletet a huszárok felett: kettőt közülök halálra szánt, tizenötöt felmentett és szabadon bocsátott, a többit pedig várfogságra ítélte. Egy altisztet és egy közhuzsárt ítélték állítólag halálra. Az ítéletet felterjesztették jóváhagyás végett a bécsi legfőbb katonai törvényszékhez, onnan pedig fel ő Felségéhez a királyhoz. Már az első kihallgatás után szabadon bocsátották Vitálius József megyénkbeli Balog községbe való közlegényt, mert kitért, hogy a gyilkosság napján a szomszéd községben járt felelőse megbízásából. Több megyénkbeli huszár szülői kegyelemért folyamodtak ő Felségéhez a királyhoz. Bornemisza István orsz. képviselő pedig széles körökben elterjedt híre szerint, ugyane tárgyban a képviselőház előtt interpellálni fogja a honvédelmi ministert.

Serédy Zsófia képe. A „Rozsnyói Híradó” írja: „Említettük annak idején, hogy Kalmár P. fővárosi fényképész Rozsnyón időzése alkalmával kirándult a krasznahorkai várba s ott a templom sekrestyéjében üvegkoporsóban fekvő Serédi Zsófiának, Andrássy István kurucz generális feleségének, természetes uton mumificálódott holttestét lefényképezte. Ez után a fénykép után, mint a fővárosi lapok írják, festményt készítenek s azt a milleniumi kiállítás sokszorosító csoportjának pavillonjában állítják közszemlére. A fővárosi lapok tudósítja e közleményben hibásan nevezi azt a helyet, a hol e holttestre akadtak, dobogó bástyának, mert annak doboló bástya volt a neve, téved továbbá mikor azt állítja, hogy a Serédy Zsófia tiszteletere évenként bucsut tartanak s végül azt a ezimet: „a krasznahorkai vár örökös ura”, szintén helytelenül applikálja.”

A rimamurány-salgótarjáni-vasmű-részvénytársaság az elmúlt héten tartotta közgyűlését Budapesten. Az igazgatóság jelentése szerint a lefolyt üzleti évben minden üzletágban folytonos volt a fejlődés. Az üzletév nyeresége 1.963,106 frt 32 krt tett ki, a mely összegből 51,846 frt 61 krt az épületek számlájából, 13,419 frt 72 kr. a bánya, 46,246 frt 88 krt a gépek számlájából, összesen 191,513 frt 23 krt vonnak le, s az adóartalékra 150,000 frtot fordítanak. Az ezután fennmaradó 1.621,593 frt 11 krti összegből az igazgatóság jutalékára 48,647 frt 79 krt. a tisztviselők részére ugyanannyit, a tartalékra 64,863 frt 73 krt vonnak le, s az így fennmaradó 1,459,433 frt 81 krhoz hozzáadva a múlt évi 220,454 frt 23 krti előirást, 1.679,888 frt 3 kr. áll a közgyűlés rendelkezésére. Ebből részvényenként 12 frtjával 1.200,000 frtot fizetnek ki, s a fennmaradó 479,888 frt 3 krtól a rendkívüli tartalékra 200,000 frtot, a tisztviselők nyugdíjalajára 25,000 frtot, a társadákra 15,000 frtot fordítanak s az így fennmaradó 239,888 forint 3 kr. új számlára viszik át. A közgyűlés a jelentést tudomásul vette, a felmentéseket megadta s az igazgatóságba megválasztotta: Tisza Istvánt, Loich Edét, Bauer Mórt, Borbély Lajost, Brüll Ármint, Hahn Samu lovagot, dr. Joly Józsefet és lidectzi Schenk Adolfot. A közgyűlés ezután, mint már megírtuk, Fáy Gusztáv elhunyt igazg. tag emlékért jegyzőkönyvíleg örökítette meg.

Tanítók az ezredéves nemzeti ünnepen. Nagyszabású nemzeti mű kezdeményezésének állott élére a Békésen megjelenő „Tanügy” című közlöny. A czél nem kevesebb, mint a magyar tanítóság impozáns és intelligens seregét íráshoz és képből bemutatni a magyar

társadalomnak az ezredéves nemzeti ünnep alkalmából. Tanítók és tanítónők albuma lesz ez a hatalmas kötet, melynek kiállítását egyik kiváló fővárosi fényképészeti és chemigrafiai műintézet vállalta magára. A szerkesztésre a legelterjedtebb tanügyi lapok szerkesztősegeiből bizottság alakult, mely az ország összes tanítósegeihez felhívást intéz az iránt, hogy hozzá fényképek és életrajzok küldessenek be. Az album első füzetét már az őszi hónapokban megjelentek s az ezredéves ünnep megnyitására teljesen befejezték. A „Tanügy” szerkesztősege most arra kéri az érdeklődőket, hogy arczképük és életrajzuk beküldéséről mielőbb intézkedjenek. A jelentkezések után aztán előfizetés lesz hirdetve s az állami-, községi- és egyes felekezeti tanítók albumai külön csoportban is megrendelhetők lesznek. Örömmel üdvözlöljük e vállalatot, mert a tervezetből már kiténik, hogy itt nem személyes hiúságok kielégítéséről, hanem arról van szó, hogy a magyar tanítóság egy impozáns kötetben legyen bemutatva a magyar társadalomnak s ezáltal tekintélyét nevelje.

A Szalay-Baróty-féle „Magyar Történet”-ből a legnagyobb pontossággal az előre megállapított programnak legesekélyezb megbolygatása nélkül jelennek meg a kéthetenkénti füzetek. A vállalatból most boesájt-ják közzé a 25. füzetet, melyben II. Zsigmond és III. Hunyadi János kora van tárgyalva. E fejezeteket is Szalai József, az elhunyt kiváló historikus írta meg, Baróti Lajos pedig, figyelemmel az azóta történt kutatások eredményére, átdolgozta őket. Most is értékes műmellékletet találunk a füzet élén: Wágner Sándor híres képének: „Dugonics Titusz”-nak hű reprodukcióját. A szövegbe nyomott illusztrációk száma tizenkettő, valamennyi vagy egykoru rajzok másolata, vagy pedig — a hol érmekről, tájképekről stb. van szó, az eredetiről készült fétvételek hasonmása, Zsigmond eszárrá koronázása pl. Szt. Péter templomának ama híres reliefe nyomán van ábrázolva, melyet Donatelli és Filarete készítettek, Albert király arczképe pedig a bécsi eszárrai udv. muzeum egykori festményéről van fényképezve. Megemlítjük, hogy a kiadó czég már bekötési táblákat is készítettett a munka számára, még pedig kétféle: a „koronakötés” középpontja a magyar korona dombornyomásu képe, a „Corvina kötés” pedig a bécsi udv. könyvtárban őrzött. A Havanti Codex czimlapját reprodukálja, gyönyörű szinompával. E táblák méltó díszei lesznek a kiváló munkának, mely — ismételjük — minden halaszgatás és rendtelenség elkerülésével már a millenium évében egészen teljes lesz, négy kötetben. A megrendelések a Lampel-féle (Wodianar F. és fia) kiadóczéghez intézendők, mely a füzeteket 30 kr.-jával szállítja.

Szarvas Gábor arczképét hozza sikerült felvételben az „Ország-Világ” legutóbbi (42.) száma, egy-uttal érdekes nekrológot is adván az elhunyt tudósról. Ennek a számnak egyéb gazdag illusztrációiból legyen elég felemlíteni a királyi doktorráadás ünnepségeiről szerzett kitünő fényképet, az új Erzsébetvárosi templom képét, Garibaldi most leleplezett szobrát, stb. A szöveg-részben Várad Antal, E. Kovács Gyula, Falk Zsigmond, br. Malcoms Béla, Adorján Sándor, Tölglyi Titusz, Darvai Kálmán, Minke Béla, Tóglás Gábor stb. neveivel találkozunk. A jelesül szerkesztett lapot igen ajánljuk minden olvasónknak. Előfizetésre negyedévre két forint; mutatószámokat kívánatra ingyen küld a kiadóhivatal (Budapest, V. Hold-utca 7. sz.)

Országos állatvásár okt. 21. (Városi állatorvos tudósítása.) Ugy a város mint a járás területén uralgó száj és körömkór, valamint a sertésvész járványa miatt szarvasmarha-, juh-, sertés vásár megtartható nem volt; felhajtás csupán lóvásárra történt. — Felhajtattott összesen 1246 darab ló, mely összeget a megelőző vásárhoz viszonyítva, mennyiségileg jelentékeny esökkenés tapasztalható. Minőség nem teljesen megfelelő, miután a hintós-, jukker- és remonda lovak kevés példányban képviseltettek. Felhajtáshoz képest a forgalom szintén kiesni, mivel összesen 105 drb adatott el. Üzletirányzat lanyha, az árak változatlanok. Gazdasági igazló 140—200; 3—4 éves esikó 150—240; jukker 180—250; parasztló 45—150 frt drbnként. — Igen valószínű, hogy egy a bérlő, mint a közérdek szempontjából jövő hó vége felé pótvásár fog kérelmeztetni, illetve engedélyeztetni; s alapos reményünk van, hogy ez időre már ló-, marha-, juh-, sertés-, vagyis egy teljes orsz. állatvásár megtartható leend.

Dr. KARMAN ZOLTÁN távollétében a szerkesztésért felelős: LÖRINCZY GYÖRGY.

Nyilttér:*)

Előkelő, régi, jól bevezetett, minden ágban dolgozó biztosító részvény-társaság tevékeny főügynököt keres.

Írásbeli jelentkezések: „FŐÜGYNÖK” alatt Eckstein Bernát hirdetésű irodájában, Budapest, V. Fűrdő-utca 4-ik szám alá kéretnek.

*E rovat alatt közöltékért felelősséget nem vállal a Szerk.

Magán-hirdetések.

Hirdetmény.

58.-79.-85. sz. — Alólírt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. § a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a rimaszombati kir. törvényszék 3053. a r.-szécsi kir. jbiróság 1895. évi az egri jbiróság 5320. számu végzése következtében **Dr. Cziner Miksa** és Dr. Krausz Gyula által képviselt Kertész Hermann, Lőfkovics Lipót, Kanitz L. és fia javára **Stelkovics László** alsó-hangonyi lakos ellen 220 frt, 22 frt, 50 frt 300 frt, s járuléki erejéig foganatositott kielégítési végrehajtás utján le- és felülfoglatl és 875 frtra becsült lovak, ökrök, takarmányból álló ingóságok nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek rimaszécsi kir. jbiróságnak 1698., 1971., 1923., 1895. számu végzése folytán 220 frt, 22 frt, 300 frt tökeketelés, ennek 1895. évi február 15.,

május 23-ik napjától járó 6% kamatai és eddig összesen 19 frt 65 kr., 7 frt 42 krban biróilag már megállapított költségek erejéig Alsó-Hangonyon a helyszínen leendő eszközökre **1895. évi október hó 29-ik** napjának délelőtti 10 órája határidőül kitézik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzésel bivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t. cz. 107. és 108. § a értelmében készpénzfizetés mellett, a legóbbet ígérőnek becsáron alól is el fognak adatni.

Kelt Rimaszécs 1895. évi okt. hó 12. napján.

Kovács Géza, kir. jbirósági végrehajtó.

1222./95. sz.

Hirdetmény.

A Kövi község birtokát képező és a kövi határban fekvő 130. és 190-ik népsorszámu jól berendezett **két vizimalom**, valamint 1-ső sor-számu három szobából, két, esetleg három pinezéből álló **italmérési helyiség**, minden egyes épület külön-külön 1896-ik év január hó 1-től számitandó három évre folyó év **október hó 24-én** Kövi község házánál tartandó nyilvános árverésen **fog bérbeadatni** d. e. 10 órakor.

Az árverési feltételek a község előljáróságánál bármikor megtekinthetők.

Kelt Köviben 1895. év október hó 8-án.

Zimann Dániel,
körjegyző.

Ján Dániel,
bíró.

ÚJ KÖNYVKÖTÉSZEZET.

LÉVAI IZSÓ

KÖNYVKÖTÉSZEZETE

RIMASZOMBATBAN.

Tisztelettel értesitem a nagyérdemű közönséget, hogy helyben, a mai kor igényének teljesen megfelelő

új könyvkötészetet

rendeztem be, hol minden e szakmába vágó munkát gyorsan, pontosan és izlésesen készítek a lehető legmérsékeltőbb árak mellett.

A nagyérdemű közönség szives pártfogását kérve, maradtam tisztelettel

LÉVAI IZSÓ,

könyvkötészete Rimaszombatban.

ÚJ KÖNYVKÖTÉSZEZET.

KRISTON KÁLMÁN

KERESKEDÉSÉBEN

RIMASZOMBATBAN.

Alólírott tisztelettel hozza a n. é. közönség tudomására, hogy fűszer- és vegyesáru kereskedésében egy literes üvegekben kapható tiszta minőségű Hegyaljai (szomorodni) fehérbor 50 kr. Egri vörös bor 55 kr. Villányi fehér bor 40 kr. Villányi siller bor 35 kr. Erdélyi fehér bor 35 kr.

Ugyszintén magyar és francia **cognacok**, Páru és társa-féle **Quarnero Brandy**, minden fajta liqueurok, rumok, többféle teak, brassói szalámi, kárpáti friss juh-turó és tégla-sajt, bánáti kis üstü szilvórium, mindenféle fűszerek, szolid árak és pontos kiszolgálát mellett.

Tisztelettel

Kriston Kálmán.

Kiadó üzlethelyiség.

Rimaszombatban Samarjay János ur házában egy üzlethelyiség kiadó; — értekezhetni lehet ugyanott **Lőfkovics Lipót** ur üzletében.

